

Qui és qui a la UE

Des dels seus inicis el procés de construcció europea ha tingut com objectiu la integració econòmica. Es va iniciar amb la idea d'un Mercat Comú. Es va convertir més tard en la Comunitat Econòmica Europea. Ara s'ha arribat a la Unió Europea, que se'ns presenta com una unió política, social i econòmica. La realitat sembla ser una altra. En el fons manté l'objectiu inicial que és respondre a la necessitat dels que tenen el poder econòmic de configurar escenaris favorables a l'increment i control de la seva posició dominant.

El Parlament europeu es compon de 785 eurodiputats, amb escàs poder legislatiu. En canvi pels passadissos de Brussel·les circulen més de 15.000 lobbistes que es dediquen a pressionar perquè les legislacions que emanin de la Unió serveixin als interessos dels grans capitals.

En l'any 1983 es va crear la ERT (Taula Rodona Europea d'Industrials), un lobby que agrupa als presidents de les 45 principals empreses multinacionals d'Europa, facturant el 60% de la producció industrial del continent amb uns 6,6 milions d'assalariats (<http://www.ert.be>). Més endavant es va crear UNICE que era l'associació dels grans empresaris europeus. Des de fa dos anys es va convertir en BU-

SINESS EUROPE (40 confederacions d'empresaris de 31 països d'Europa, amb la CEOE per l'estat espanyol) (<http://www.businesseurope.eu>).

Quan es va crear la ERT, alguns governs ho van considerar una amenaça per a la sobirania dels estats. Però la ERT amb la seva poderosa influència, va aconseguir que es creés un organisme oficial que fos consultat per la Unió Europea quan s'haguessin de prendre decisions: el CAG (Grup Assessor per a la Competitivitat).

Cap política europea prospera si prèviament no ha estat inspirada per la ERT o no té el seu beneplàcit i el suport de Business Europe. Amb el CAG, va quedar institucionalitzada la influència dels lobbies empresarials

sobre la presa de decisions de la Unió Europea.

Per què exerceixen aquesta influència, què treuen amb això? Només hem de pensar que més del 60% de les lleis votades en els parlaments de cada país membre, no procedeixen del govern o de representants locals, sinó que són la mera transposició de normes d'origen comunitari. No són els governs qui decideixen si el transport de mercaderies en la UE ha de ser per carretera o per tren; o qui decideixen quins productes químics poden utilitzar-se en la indústria alimentària; o quines mesures mediambientals han de prendre les empreses, sinó que totes aquestes qüestions i moltes altres es decideixen en els passadissos de les

institucions comunitàries, llocs molt allunyats dels ciutadans però amb les portes obertes de bat a bat als lobbies empresarials.

Així és com la UE amb els seus Tractats, Reglaments, Directives, Recomanacions...i, a través de les funcions donades a la Comissió influïda pels lobbies, treu el poder als estats i als ciutadans.

A partir de l'Acta Única Europea de 1985, que entra en vigor en 1986, la CEE, sota l'impuls dels principals lobbies empresarials, adopta el model neoliberal. Gir que s'afermarà en 1992 amb el Tractat de Maastricht i la fundació de la UE.

S'inicia l'ofensiva de privatitzar tot allò que sigui públic: primer les empreses productives com les d'energia elèctrica, telefonia (Telefònica), petroleres (Repsol)... i, des de mitjans dels noranta el que sustentava el benestar de la majoria de la població (sanitat, educació, transport, pensions...). Aquí hi ha una gran suma de diners molt cobejats pel capital financer. Acabar amb el públic, és acabar amb un mecanisme que permet distribuir un poc, a favor

de la majoria de la població, la riquesa produïda en un país.

I ja en el S.XXI, amb l'Euro en marxa, els capitals europeus pressionaran en dues direccions: reformar els mercats de treball per a tenir treballadors més flexibles i més competitius i afavorir a les empreses transnacionals europees en les seves activitats fora de la Unió.

El que es posa de manifest davant situacions com la de l'actual crisi és que els governs estatals es troben amb poc marge de maniobra. No poden utilitzar eines monetàries (per exemple devaluar la moneda). Tampoc poden protegir el mercat intern amb eines aranzelàries. I encara que formalment no poden usar eines fiscals, per exemple augmentar el dèficit ja que el Pacte de Creixement i Estabilitat ho prohibeix, la magnitud de la crisi és tal que ja s'han depassat de bon tros els límits imposats per aquest Pacte en gairebé tots els països. Quan la realitat estreny tant, els països de la UE abandonen les seves pròpies exigències, encara que la moneda i la política exterior són intocables.

En matèria laboral els estats tenen més llibertat de maniobra en teoria, però el conjunt de directives i recomanacions (directiva Bolskestein o la directiva del temps de treball si s'aprova, per dir-ne algunes) també els limita molt.

Les idees-clau que ens han fet aprendre, amb un bombardeig continuat i sistemàtic, a través dels mitjans de comunicació i indústries de l'oci que els propis lobbies controlen, són en essència: el públic no és competitiu; no és eficaç; és car; provoca corrupció; al no ser de ningú, es malgasta; provoca que jo pagui més impostos... Per tant, el millor és que aquests "serveis públics" siguin privats.

D'aquesta forma hem arribat a l'actual situació en la qual aquests serveis són anomenats ara "d'interès general", ja siguin públics o privats. Però si un servei d'interès general privat s'ofereix al mercat (es diu "públic econòmic") el servei públic, el pagat per l'estat, s'ha de sotmetre a la Directiva Bolskestein. Això és, ha d'acceptar el joc de la competència i la lliure prestació de serveis. ■

**SI ABARATAN EL DESPIDO PODREMOS CREAR MILLO-
NES DE PUESTOS DE ASUSTADOS**

En 2007 la UE tenia 3,1 milions de milionaris i 79 milions de pobres.

La UE deporta o rebutja 500.000 persones cada any.

